

Първата част на работата представлява преглед на културно-политическите връзки между румъни и българи в миналото. Авторът започва с Кубрат и стига до освобождението от турско робство.

Във втората част се говори изобщо за народното творчество, а в третата — специално за българското народно творчество (стр. 45—85). След като разглежда съвсем накратко историята на българската фолклористика, авторът преминава към разглеждане на народната песен. И той, както и други, вижда в нея изключително тъжна песен «fără un zîmbet, o geană de lumină» («без усмивка, без лъч светлина»), поради безбройните обиди, нанесени на българския народ от живота.

Това твърдение на К. Джордже Мунтянул не е правилно. Проф. П. Динеков в труда си *«Български фолклор»* (1959) цитира думите на един гръцки автор, Янис Ставридис, който казва следното за гръцките народни песни: «Много гръцки и чужди изследвачи смятат нашата народна песен песимистична, виждат в нея само болката и жалбата на народа, страдащ в робство или в чужбина и не искат да признаят, че чрез песента народът се бори за своя живот и щастие. Народната песен говори за болката и скръбта, за трагичността на живота, особено на жестокия робски живот, но в нея няма нито сантиментализъм, нито отчаяние: народът твърдо и мъжествено гледа в лицето на действителността»¹. Проф. Динеков е напълно съгласен с казаното от Ставридис и смята, че неговият извод може да се отнесе и до българските народни песни².

К. Джордже Мунтянул, смята, че най-хубавото, великелепното, което е можал да създаде българския народ в своето творчество, това са хайдушките песни. Всяка от тези песни е «проникната от един прекрасен хуманизъм, излъчва обаче и една несравнима воля, енергия и радостта да се живее» (стр. 83).

На края са дадени в румънски превод няколко български народни песни.

Макар че Джордже Мунтянул си поставя за задача да запознае румънската общественост с българското народно поетическо творчество, той не успява да даде пълна и ярна оценка за него. Все пак неговия труд има значение като първо и единствено изследване в Румъния върху българския фолклор. В началото на книгата е поместено изказване на големия румънски историк Николае Йорга върху труда на К. Джордже Мунтянул. Между другото Йорга изтъква: «E cea dintîi prezentare pe larg a unui cîntec popular bulgăresc care nu numai că seamănă cu al nostru, dar aparține în mare parte aceleiași vechi rase. Astăzi naționalismele înverșunate nu vreau să recunoască aceste înrudiri: va veni o vreme, cînd ele se vor impune. Se va vedea atunci ce păcat a fost că neamuri care se credeau deosebite și menite să se distrugă și-au vărsat singele în deșert. De altfel, fiecare om e mult mai mult și al omenirii întregi, decît își dă seama și vrea să primească»³.

¹ Цитатът е взет от *Греческие народные песни*, М., 1957.

² *Дит. съч.*, стр. 262.

³ «Това е първото подробно представяне на българската народна песен, която не само си прилича с нашата, но принадлежи в по-голямата си част на същата